

Επιμνημόσυνος ύμνος για μια Κυρία

Ημέρα Τρίτη, σήμερα, 30 του Αυγούστου 2016, πραγματοποιείται η εξόδιος ακολουθία και ταφή της ΖΩΗΣ ΚΟΜΙΝΑΤΟΥ, της πρώτης κυρίας της Ομογένειας στο Σύδνεϋ της Αυστραλίας.

Η παρουσία της Ζωής Κομινάτου, της σπουδαίας Ελληνίδας που εγκαταστάθηκε στην Αυστραλία πάνω από 60 χρόνια, υπήρξε για την Ελληνική παροικία και για την ευρύτερη Αυστραλιανή κοινωνία, το επίκεντρο πολιτισμού, καλλιέργειας και ανθρωπισμού. Με τον θάνατό της έκλεισε ο κύκλος ζωής μιας σπουδαίας Γυναίκας που έφερε για κόσμημα την αγάπη προς τον άνθρωπο, την σύνεση, την ευπρέπεια και την ευγένεια που διακρίνει τους πνευματικά καλλιεργημένους ανθρώπους. Για την Ζωή Κομινάτου, η πνευματική της καλλιέργεια δεν υπήρξε μόνο απότοκο μόρφωσης και περιβάλλοντος, αλλά και μιας έμφυτης και αδιάκοπης αναζήτησης για την επίτευξη του καλού, του ηθικού και δικαίου βίου.

Το οξυδερκές και λαμπερό πνεύμα της μεταστάσης Ζωής Κομινάτου υπήρξε το στήριγμα της ψυχικής της ισορροπίας στην οδοιπορία του πόνου και μόχθου. Πόνος και μόχθος είναι η ζήση μας ολάκερη, είναι επίσης οι αναπόφευκτοι σύντροφοί μας στο ταξίδι που συνοδεύουν τον άνθρωπο, γυναίκα ή άνδρα, σε χώρους δύσβατους, σε άγνωστους τόπους ξένους και μαρτυρικούς.

Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε εδώ δυο τρεις στίχους του Καβάφη για να σκιαγραφήσουμε την στωική γενναιοψία με την οποία η Ζωή Κομινάτου αντιμετώπισε το αλλότριο, το ξένο, το κουτί της Πανδώρας που πρόσφερε σ' αυτή τη Γυναίκα, η μοίρα της.

«Σαν βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη να εύχεται νάναι μακρύς ο δρόμος γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις»

Εδώ πρέπει να κάνουμε μια παρένθεση για να δώσουμε μια εικόνα, των συγκεκριμένων ιστορικών γεγονότων.

Η Ζωή Κομινάτου γεννήθηκε στην Πάτρα το 1922. Πατέρας της ήταν ο Παύλος Κομποθέκρας και Μητέρα της η Ιουλία Ζερβού.

Οι οικογένειες των γονιών της προέρχονταν από αριστοκρατική γενιά και ανήκαν στην άρχουσα τάξη της Δημοκρατίας της Βενετίας που αναφέρονται λεπτομερώς στο Χρυσό Τόμο του Ληξιαρχείου Βενετίας. Από την πλευρά του Πατέρα της Ζωής, Παύλου Κομποθέκρας, ο πατριάρχης της Οικογένειας Κομποθέκρας ήταν ο Δούκας της Μεθώνης.

Το Κάστρο του Δούκα της Μεθώνης βρίσκεται σε καλή κατάσταση μέχρι σήμερα. Η οικογένεια Κομποθέκρας εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Κεφαλλονιά το έτος 1500 μΧ.

Ο Παύλος Κομποθέκρας, υπήρξε καθηγητής των Αγγλικών και ο Παπούς της Ζωής Κομινάτου ήταν λόγιος και Θεολόγος καθηγητής ο οποίος έγραψε πραγματεία για την Θεοτόκο Μαρία. Η Ζωή αποφοίτησε από το Γυμνάσιο του πατέρα της με τιμητικές διακρίσεις για την επίδοσή της στα Γράμματα.

Όμως κατά την διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής η Πάτρα δέχθηκε βομβαρδισμούς που ισοπέδωσαν πολλές συνοικίες, οπότε η οικογένεια κατέφυγε σε αγροτικές περιοχές για να σωθεί από τις πολεμικές απειλές, αλλά υπέφερε από δύο σοβαρούς εχθρούς, το κρύο και την πείνα.

Μετά την υποχώρηση των Γερμανικών στρατευμάτων, το Δεκέμβριο του 1945, η Ζωή Κομινάτου, παντρεύτηκε τον Κεφαλλονίτη Διονύση Κομινάτο, επιτυχημένο και ξακουστό επιχειρηματία στο Κουνμίν της Κίνας. Το νεαρό ζευγάρι αναχώρησε για την Κίνα, αλλά προηγήθηκε στο ταξίδι τους πρώτα ο σύζυγος Διονύσης και μετέπειτα ακολούθησε η Ζωή, μόνη

της, από Ελλάδα στην Αίγυπτο και μετά στη Βομβάη και Καλκούτα σιδηροδρομικώς, απ' όπου πήρε αεροπλάνο για το Κουνμίν στην Κίνα.

Στην Κίνα οι επιχειρήσεις του Διονύση Κομινάτου προόδευαν κανονικά και αρχικά η εγκατάσταση του ζεύγους υπήρξε ομαλή και ευτυχισμένη. Όμως οι πολιτικές συγκρούσεις στην Κίνα και η απειλή ενός ολοκληρωτικού καθεστώτος, αλλά και το γεγονός ότι η Ζωή ήταν έγκυος στο πρώτο τους παιδί, επέβαλε την φυγή σε άλλη χώρα. Το 1949, ο Διονύσης και η Ζωή, εγκατέλειψαν την Κίνα και ήρθαν για μια νέα ζωή, στο Σύδνεϋ της Αυστραλίας στο οποίο εγκαταστάθηκαν μόνιμα, αποκτώντας και δεύτερο γιό.

Στην Αυστραλία ο Διονύσης εξελίχθηκε σε επιτυχημένο επιχειρηματία, πέρα από τα σύνορα της Ελληνικής παροικίας. Μεγάλο ρόλο στην επιτυχημένη τους εγκατάσταση έπαιξε η Ζωή, γιατί ήταν καλός άνθρωπος, με μόρφωση, γνώση και χαρακτήρα που γρήγορα έγινε γνωστή επίσης για τους καλούς της τρόπους και την συμπεριφορά της σε όλους, μετανάστες Ελληνικής καταγωγής όπως και στους Αυστραλούς, στον κύκλο των επιχειρηματιών αλλά και άλλων, ακαδημα-

ϊκών, επιστημόνων κτλ. Συγκεκριμένα, από τότε μέχρι και πρόσφατα, η Ζωή Κομινάτου, έγινε προστάτιδα και χορηγός στο Αυστραλιανό Αρχαιολογικό Ινστιτούτο του Πανεπιστημίου του Σύδνεϋ και βοήθησε σημαντικά τις ανασκαφές σπουδαίων αρχαιολογικών περιοχών κυρίως στην Βόρειο Ελλάδα, ενώ παράλληλα ίδρυσε το ΛΥΚΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ στο Σύδνεϋ, όπου βοήθησε με κάθε τρόπο, όπως και το ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ Ελληνικών Γραμμάτων, φιλανθρωπικούς Οργανισμούς όπως τον ΕΡΥΘΡΟ ΣΤΑΥΡΟ, την ΕΣΤΙΑ, το ίδρυμα ΣΠΙΤΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΑΛΕΣ, αλλά και μία πληθώρα ατόμων τα οποία δεν μπορούμε να ονομάσουμε.

Η Ζωή Κομινάτου υπήρξε θαρραλέα και πρέπει να αναφερθούμε στο θάρρος και την αποφασιστικότητα του χαρακτήρα της, που κατόρθωσε να χαλκώσει και να οικειοποιηθεί ένα σύνολο αξιών που στόλισαν την προσωπικότητά της με τις υψηλές αρετές της αξιοπρέπειας, φιλανθρωπίας και φροντίδας των συνανθρώπων της, χωρίς έπαυση και προσδοκία ανταμοιβής.

Η Ζωή Κομινάτου τα τελευταία χρόνια είχε ελαττώσει τις πολλές κοινωνικές επαφές, αλλά παρέμεινε πιστή στους πολύ δικούς της ανθρώπους και το χιούμορ της ήταν πάντα ακμαίο. Επιγραμματικά μου έλεγε σαν απάντηση όταν τη ρωτούσα 'πως είναι', «εγώ είμαι πάντα καλά και γνωρίζω ότι είμαι στην αναμονή για το μεγάλο ταξίδι». Στις αντιρρήσεις μου, απαντούσε ήρεμα- «εκεί θα πάμε όλοι και όλες - δεν φοβάμαι τον θάνατο».

Στο νου μου έρχονται δυο αράδες από τα γραπτά του Γκαίτε.....

«Η σκέψη του θανάτου δεν με ταραξήσει καθόλου, γιατί έχω τη βαθιά πεποίθηση ότι το πνεύμα μας είναι μια ουσία εντελώς ακατάλυτης φύσεως είναι αυτό που εξακολουθεί να δρα στην αιωνιότητα και μοιάζει με τον ήλιο, που απλά στα γήινα μάτια μας φαίνεται ότι δύει, χωρίς όμως να δύει πραγματικά ποτέ, αλλά ασταμάτητα συνεχίζει να λάμπει».

*Ζωή μου, αθισμόνητη Φίλη,
Εσύ θα λάμπεις για πάντα!
«Αιωνία Σου η μνήμη»!*

Σοφία Ράλλη-Καθαρείου